

Το θαύμα της Παναγίας

Ένας βοσκός εκάθητο στου Αιμαχίου τη βρύση
και βλέπει τσάμπα¹ στο βουνό εις ένα κυπαρίσσι.
Ήτο ψηλά στην κορυφή και ακτινοβολούσε
κι εδύκνειεν από μακράν πως άνθρωπον καλούσε.
Η νύχτα όλη πέρασε και ο βοσκός κυττάζει,
εάν το φως θα κινηθεί κάποιος θα το βαστάζει.
Παρατηρούσε ο βοσκός με ανυπομονησίαν,
αλλά το φως παρέμενε εις θέσιν την ιδίαν.
Η νύκτα όλη πέρασε κι ο ήλιος ανατέλλει
κι η τσάμπα τας ακτίνας της, εδώ κι εκεί τας στέλλει.
Ήλθεν η δεύτερη νυκτιά και εις τον ίδιον τόπον,
πάλιν εφάινετο το φως ως φαίνετο και πρώτον.
Περίεργος τότε ο βοσκός λέγει στον εαυτό του,
είναι φανός και τον κρατεί άνθρωπος για σκοπό του.
Επέρασε κι αυτή η νύκτα, να κι έρχεται και η Τρίτη,
το φως πάλιν εφώτιζε σαν τον αποσπερίτη.
Την επιούσαν ο βοσκός οπλίσθει ως αξίζει,
εκάλεσε και βοηθούς κι ευθύς αποφασίζει.
Να ανεβούσι στο βουνό να δούσι τι συμβαίνει,
ποιος είναι αυτός που ξενυκτά και τον σκοπό που μένει.
Με φόβον αναβαίνουσι και κάμνουν να γυρίσουν,
μην είναι άνθρωποι κακοί και τους κακοποιήσουν.
Και πάλιν τ' απεφάσισαν ό,τι κι αν τους τρέξει,
να παν στο μέρος της φωτιάς που είχε πρωτοφέξει.
Πηγαίνουσι σιγά - σιγά κι έτοιμοι να κτυπήσουν,
αν ήσαν κλέπται κι ήθελαν να τους κακοποιήσουν.

¹ Τσάμπα στην τοπική διάλεκτο σημαίνει σπίθα, φωτιά.

Και παραδόξως βλέπouσι μια ασημένια εικόνα,
κι εμπρός της κανδήλι εκρέμετο και ήναπτε ακόμα.
Ήτο εικόν της Παναγιάς κι έφυγε που την Κύπρον,
έτσι μας διεπίστωσαν εκείνοι που την είδον.
Το θαύμα ηκούσθη πανταχού κι η φήμη εξηπλώθη,
και με πολλήν κατάπληξιν στην Κύπρον διεδόθη.
Διότι εχάθη πράγματι απ' ένα Μοναστήρι,
μία εικόν της Παναγιάς με αργυρούν κανδήλι.
Κι επιτροπήν αποστέλλουσι το εικόνισμα να πάρει,
να σπεύσει το ταχύτερον χωρίς να αναβάλει.
Έφυγε η επιτροπή για τον προορισμό της,
και ήλθεν στον Αρχάγγελον και λέγει τον σκοπό της.
Ως επληροφορήθημεν ποια ήτο η άφιξη της,
αμέσως ετέθη η εικόν εις την διάθεσίν της.
Την πήρε η επιτροπή και πήγε στην πατρίδα
κι απέκτησαν οι Κύπριοι κάθε χρυσή ελπίδα.
Αλλά μόλις την έβαλαν εις της Μονής το θρόνον,
αμέσως πάλιν έφυγε, αφήνει το θρόνον μόνον.
Πάραυτα ξημερώθηκε επάνω στο βουνό μας,
και στέλλει τας ακτίνας της πάλιν εις τον βοσκόν μας.
Πάλιν οι φίλοι Κύπριοι έρχονται λυπημένοι
και πήρανε στον τόπον των την Κεχαριτωμένη.
Όμως δια να πιστωθούν αν είν' αυτή η εικόνα,
το ξύλο λίγο έκαυσαν και σώζεται ακόμα.
Ήλθε και πάλιν η εικόν τρίτην φοράν οπίσω,
και μένει πλέον διαρκώς ως θα εξιστορήσω.
Το θαύμα ηκούσθη πανταχού και ήλθεν αδελφότης
και έκτισεν νάϊδριον κι οντάδες η κοινότης.
Έμειναν οι Καλόγηροι επί πολλούς αιώνας,

κι έγινεν κοινόβιον κι έζων κατά μονάς.
Έπειτα πάλιν έκτισαν πιο κάτω εκκλησίαν,
να 'ρχονται ευκολότερον εις επικοινωνίαν.
Γιατί ήτο πολύ δύσκολον επάνω ν' ανεβαίνουν,
να προσκυνούν οι άνθρωποι και πάλι να κατεβαίνουν.
Από την τσάμπα έλαβε το όνομα Τσαμπίκα
κείνοι που το πρωτάκουσαν και μας το διηγηθήκαν.
Αυτά έχει η παράδοση εκ παναρχαίων χρόνων
κι έφθασε μέχρι ημών, εκείνων απογόνων.
Και τώρα λέγω προς υμάς φίλοι, μετ' ευλαβείας
μην τυχόν απιστήσετε σ' αυτάς τας αληθείας.
Είν' αδελφοί μου βέβαια, ποσώς μην απιστείτε,
ζητείτε μετά πίστεως ότι καλόν ποθείτε.
Ζητείτε ότι θέλετε πάντα με την καρδιά σας
κι η Παναγία θα βοηθεί εις τα αιτήματά σας.
Είν' η μητέρα του Θεού του Ιησού Χριστού μας,
η κιβωτός η έμψυχος του Θείου Λυτρωτού μας.
Όποιος με πίστιν έρχεται και δισταγμόν δεν κάμνει,
ό,τι ζητήσει παρ' αυτής αμέσως το λαμβάνει.
Μην απιστείτε αδελφοί, έρχεσθε προσκυνάτε
κι αμέσως θα λαμβάνετε εκείνο που ζητάτε.

Ποιητική μαρτυρία του 1955 του προσκυνητή Σάββα Σ. Διμέλη όπως διασώζεται
στο: Διμέλη Ν. (2008): «Παναγία Τσαμπίκα. Θεολογική-ιστορική προσέγγιση»,
Ρόδος, σ.48-53.